

La segona transició espanyola, el tercer tripartit autonòmic i la clau PSUC/ERC

written by Jaume Renyer | 8 de gener de 2020

Els esdeveniments d'aqueixos dies tenen algunes semblances amb els debats de fa quaranta anys, l'època de la transició espanyola del règim franquista al monàrquic ja previst per Franco i consensuat amb l'esquerra estatal i el pujolisme. Pedro Sánchez, però, no serà el nou Adolfo Suárez perquè no proposa cap reforma constitucional ni autonòmica ja que el PSOE participa de [l'integrisme](#) espanyol que abasta des de Vox a Podemos, amb les diferències internes entre neofranquistes (PP-CS-Vox) i nacional-populistes (PSOE-Podemos). Tots ells comparteixen el [mètode](#) 155 CE per aturar l'independentisme català i la repressió que comporta, només es diferencien en el temps i la intensitat de l'aplicació. El sistema de dominació política i espoliació econòmica dirigit des de la [megalòpoli](#) madrilenya és estructuralment irreformable i per perpetuar-se s'estima més recloure's en un règim a la turca que no pas acceptar una quimèrica "Espanya plural" a l'estil de Rodríguez Zapatero.

La sentència del Tribunal Constitucional de l'any 2010 liquidant la reforma de l'Estatut del 2006 va ser factible per la determinació del PSOE (i dels magistrats que hi va nomenar), i justament contra aqueixa vulneració de la voluntat del poble català (expressada en referèndum autonòmic) és quan comença el procés independentista que culmina en el referèndum del Primer d'Octubre del 2017. La predisposició a la negociació expressada per les forces polítiques catalanes al llarg de tot aqueix període no va impedir fer passos efectius cap a la República catalana. D'allavòrens ençà, el procés s'ha

aturat i des d'ERC i alguns sociovergens del PDeCat hom proposa fer marxa enrere cap a la subordinació a la dinàmica espanyola en nom d'una negociació sense unilateralitat presentant el PSOE com una alternativa al PP i els seus gregaris.

ERC, aprofitant la seva hegemonia relativa respecte de Junts per Catalunya i la CUP, no té la voluntat d'aplegar i liderar l'independentisme comandant el conflicte Espanya/Catalunya, retorna a la ficció de l'eix esquerra/dreta dins de l'àmbit autonòmic i a l'apuntament del reformisme estatal. El mot d'ordre de Junqueras i la seva colla és, a qualsevol preu, abans Pedro Sánchez que Carles Puigdemont, és a dir, abans l'estabilitat d'Espanya que la unitat de la Catalunya republicana. [Desconstrueix](#) deliberadament el significat del Primer d'Octubre, presenta el PSC com un soci i no com el principal garant de l'ordre estatal a Catalunya i promou un [tercer](#) tripartit per superar els "postconvergens" de Junts per Catalunya.

L'etapa d'Oriol Junqueras al capdavant d'ERC és una continuació de la fallida de Joan Puigcercós, accentuant encara més la desnaturalització del republicanisme patriòtic originari per assumir un progressisme abstracte i banal, la cabòria del [postnacionalisme](#), contra identitari, refractari a la catalanitat com a eix vertebrador d'una societat multicultural. Esquerra és una versió actualitzada del PSUC de fa quaranta anys, el que va contribuir a la transició espanyola al preu d'autodestruir-se com a projecte alternatiu. Allavòrens, l'independentisme era minoritari, a hores d'ara és potencialment majoritari si troba la direcció política que li manca.